

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. szeptember 30.
(csütörtök)

Földvári Tibor

SZABADSÁG, SZERETET, SZOLGÁLAT

Köszöntés igéje: Ézsaiás 40,29-31

Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!

Énekek: 230; 395

Lekció: Galata 5,13-14

Alapige: Galata 5,13-14

Mert ti szabadságra hívatatok atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak. Mert az egész törvény ez egy igében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a gyülekezet közösségében imádunk téged, hódolunk előtted, mert az éneken is vallhattuk megerősítőleg mi mindent elvégeztél az Úr Jézus által, az ő megváltó műve mennyire teljes. És magasztalunk, hogy nemcsak a földi életre vonatkozó erejéről énekelhettünk, hanem a mindörökre szóló drága reménységről is.

Köszönjük neked, hogy az Úr Jézus győzelmét látva a mi hétköznapi dolgaink is egész más beállításba kerülnek. Ha bármelyikünk erőtlen lenne, fáradt – ahogy a köszöntésed igéjében is hallhattuk –, kérünk, segíts

neki is velünk együtt szárnyra kelni, mint a saskeselyűk, azért mert bízunk benned. Köszönjük, hogy a beléd vetett bizalom az soha nem szégyenít meg bennünket. És áldunk, hogy ez a bizalom mindig reménység is.

Ennek a reménységnek a drága örömében és vigasztalásában hadd emlékezzünk elhunyt szerettünkre, akit két évvel ezelőtt hazavittél a mennyei hazába. Köszönjük, hogy a szeretteivel együtt, mint lelki család is a kórus is tapasztalhatja a te vigasztalásod, bátorításod drága erejét azóta is. Köszönjük, hogy Bátonyi Alettát használtad a gyülekezet szolgálatában is. Áldunk téged mindazért, amit elvégezhetett ő a családjában.

És arra szeretnénk kérni, hogy hadd lehessünk mi is ebben a reménységben, vigasztalásban másokat is vigasztalók.

Köszönjük neked, hogy legyőzted a halál. Köszönjük, hogy az elmúlt héten is szólt az evangélium örömhíre. És köszönjük neked, hogy a földi életet mi győztesen élhetjük.

Kérünk téged, hogy ma is ezért szólj személyesen hozzánk. Hadd láthassuk meg, hogy miben akarsz bátorítani, erősíteni. Ha kell, intsél is minket, emelj föl önmagadhoz lélekben. Köszönjük neked, hogy ez lehetséges Jézusért.

És kérünk, hogy áldd meg azokat a testvéreinket, akik betegágyon fekszenek, emiatt nem lehetnek velünk. De amikor idegondolnak a betegágyon vagy kórházban, hadd töltse be őket is annak az öröme, hogy mi egy közösség vagyunk tebenned. Köszönjük, Atyánk, mindezt neked.

Ámen.

Igehirdetés

Nekem gyerekkorom egyik legmeghatározóbb élménye volt az, amikor egy állatkertben nagyon közélről láthattam sasmadarakat a madárröpítő-ketrecben. Emlékszem ma is, hogy olyan felemelő volt átélni, hogy ilyen közel van ez a nagy, hatalmas madár. Az is megadatott akkor, hogy egyszer csak úgy átlendültek az egyik ágról a másik ágra kiterjesztett szárnyakkal, ami még különösebben megfogott, mert hát mekkora szárnya van. Aztán amikor nagyobb lettem és úgy végiggondoltam ezt az emlékemet, kezdett egyre inkább eszembe jutni, hogy de hát az ilyen nagy madár is egyáltalán nem egy ketrecbe való. Hát, ha úgy tudok gyönyörködni benne, ahogy, látva a rabságban, nem sokkal inkább gyönyörködhetünk, gyönyörködhetem akkor, amikor a sasmadár is a maga lételemében, a valódi helyén tartózkodik.

Az jutott eszembe ezeket az igei sorokat olvasva, hogy a bibliai gondolatban a szabadság, az Úrtól kapott szabadság igei üzenete, az talán tényleg a legszebben úgy adható vissza nekünk, ez olyan, mint a sasmadár szárnyalása.

Abban biztosak lehetünk, hogy Izraelben élő sasmadarat nehezen lehetett látni így a fán, vagy a magas kősziklán kőszáli sasként. Azt csak akkor láthattak Izrael fiai is – Mózesék is, mondjuk a pusztai vándorlás során –, amikor föltekintettek az égre és jó magasban látták, hogy szárnyal, lebeg ez a madár.

Az a kifejezés, ami a köszöntés igéjében szerepelt, így adható vissza a legteljesebben és a leginkább megragadó módon, hogy: felemelkedni szárnyakkal, mint a sas. Ez a kifejezés azért fontos az Ézsaiás könyve 40. részének 31. versében – „szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk” –, merthogy a kifejezésben az van benne, hogy a sasnak nem kell csapdosni a szárnyát, hanem szárnyal. Kitartja a szárnyát és a légáramlat emeli, fenntartja. És ezt azóta már sokat néztem a *National Geographic* műsorban, és az ahhoz hasonló természetfilmekben, hogy egy-két csapást végez csupán a sas, amikor elrugaszkodik a kőszikla széléről, és onnantól fogva csak tartja a szárnyát és a légáramlat viszi.

Ezért tartom fontosnak újra kiemelni nektek, hogy az Úrtól kapott szabadság gondolatában jó lenne ezt magunk előtt látni mindig, hogy a hívő embernek a hitben megélt élete nagyon gyakorlatias, és nagyon sok mindent teszünk – ma is biztos ti is sok mindent tettetek, mint hívő emberek –, de ez az élet mégiscsak olyan, mint a sas szárnyalása. És hallottuk, hogyha elfárad, akár még egy ifjú is meglankad vagy megfárad, akkor nem arról van szó, hogy na, szedd össze az erődöt és csinálj már valamit – mintha a sasmadárnak többet kellene csapdosnia a szárnyaival és akkor majd jobban repül –, hanem arról van szó: bízz, bízzál, és akkor felemelkedsz, mert van, aki felemeljen. Az Úrtól kapott szabadság, az ő népének a szabadsága ezt a felemelkedést, ezt a szárnyaló életet akarja visszaadni nekünk.

Halljuk is, hogy ez tényleg nagyon gyakorlatias. Így mondja itt: „szerezzetek egymásnak szolgálatot”. A képben – a sasmadár felemelkedik – ez egy másik távlat, ez a madártávlatból szemlélni a földi életet, ez a kép gondolata a bizalomnál. De amit itt élünk a földön, az viszont nagyon is gyakorlatias, nagyon is tettekben megnyilvánuló. Ez a szeretet és a szolgálat együtt. Szabadság, szeretet, szolgálat – ez a három szó, három gondolat lesz ma este előttünk, és mindezt a szárnyaló sas képével különösen is illusztrálva. Ha észrevettük, valahogy mindegyik kifejezés sz-betűvel kezdődik, könnyebb talán megjegyezni.

„Mert ti szabadságra hívtatok atyámfiai...” – testvéreim. Aztán egy figyelmeztetés: „... csak hogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgálatot egymásnak. Mert az egész törvény ez egy igében teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat.” Tehát amikor ez megvalósul, a szabadság, a szeretet és a szolgálat, mint a szárnyaló sas képével leírt Istenben bízó ember és közösség élete, akkor ez olyan, hogy betartjuk

a törvényt. A szeretet törvényének minden része a legkisebb betűig is meg van tartva. Ez egy hatalmas ajándék. Gondoljuk el, hogy így élni a családban, így élni a munkahelyen, ezt megélni a gyülekezeti közösségben is. Az indulás: „mert ti szabadságra hívatatok atyámfiái”.

A Galatákhöz írt levélben különösen is mélyen bemutatja az Úr Lelke nekünk az ige által, hogy milyen is az Úr Jézus személye és szabadítása. Ez különösen azért igaz, mert nagyon szomorú olvasni a könyvben több helyen is, hogy az Úr Jézus személyét és munkáját mennyire félreértelmezték a tévtanítók. Amikor azt próbálták elhíttetni az ottani keresztyén gyülekezetek tagjaival, hogy, azért nektek kell ám sok mindent csinálni ahhoz, hogy egyáltalán hívők legyetek. Ha meg hívők lettetek, utána mennyi mindent kell még csinálni ahhoz, hogy megmaradjatok ebben a hitben, hogy szárnyaló életetek legyen. Így szoktuk mondani, hogy a cselekedetek általi üdvösség gondolata – de itt a cselekedetek az ember cselekedetei.

A bűn uralma alatt milyen a rabság, bemutatja ez a levél nagyon mélyen, hogy lássuk, hogy milyen mélyről kellett az Úr Jézusnak az ő szabadítását, a szabadságot elvégeznie.

Nekem három bátyám van. Legkisebbként én úgy igyekeztem jelezni, hogy azért én is vagyok valaki, hogy bizonyos helyzetekben enyém legyen az utolsó szó. Nem tudom, ez bármelyikőtöknek ismerős-e, hogy persze, nyugodtan mondjon mindenki bármit, de az enyém az utolsó szó. A bűn rabsága egy ilyen egyszerű élethelyzetben még egy kisgyermek életében is: az enyém legyen az utolsó szó. Ez nem is olyan csúnya dolog, végülis nem is annyira bántó, de amikor ez abban érvényesül, hogy, és ezt nem tudom megállni, hogy ne ilyen legyek, akkor látszik, hogy a bűn rabsága. De az Úr Jézus ebből szabadított föl. Ebből is.

Amikor Luther Márton is annak idején éppen ezt a levelet olvasva fölismerte, hogy nem neki kell tennie az üdvösségért, hanem Jézus végzett el mindent, számára is hihetetlen örömet jelentett ez az evangéliumi kijelentés.

Itt az 5. rész 1. versében így szól: „Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgásgáznak igájával.” Itt hangsúlyosabban van arról szó, hogy valamiből megszabadított az Úr. Itt a 13. versben pedig halljuk: „mert ti szabadságra hívatatok atyámfiái” – itt meg a valamire való megszabadításnak a drága igei üzenete. Nemcsak hogy felszabadulok attól, ami sajnos az Isten nélküli életemhez tartozott, tartozik, az óemberi természetemnek a sok nyavalyája, hanem, hogy milyen természetet örököltem, kaptam az Úrtól, mire szabadított föl.

Ez a hitben való életnek az ajándéka, amit a 2. rész 20. versében így ír: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pe-

dig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.” Halljuk: hitben való élet. Nem én élek, hanem a Krisztus. Mire szabadított meg az Úr? Hogy olyan életet élhetek, mint az Úr Jézus. Aki lát engem, hall engem, az az Úr Jézust láthatja, hallhatja. És mindez nem erőlködés, valamilyen fajta kényszer, hanem a szárnyaló sas képével leírt Istenben bízó embernek és közösségnek a nagyon is aktív tettei.

Nem kell attól megijedni, és nem kell azon csodálkozni, hogy természetesen a Gonosz, a Kísértő mindent meg akar tenni, hogy ez ne valósuljon meg. Hallottuk, hogy az Ószövetségben is bátorítani kellett az Úr népét, hogy lehet, hogy van megfáradás még a fiatalnak is, „de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk”.

Ha már az örök élet ajándékát nem tudja elvenni tőlünk, akkor legalább a földi élet boldogságát, még a nehézségek, bajok közt is mégiscsak az Úrral megélt élet boldogságát akarja ellehetetleníteni. Nehogy már a sas boldogan szárnyaljon. A képpel élve: ha már az a ketrec kinyitott, már szinte nincs is ott semmi, de a sas éljen úgy egész életében, mintha ő nem szárnyalhatna, mintha nem emelkedhetne föl. Ott van, ugrál a fákon egyik ágról a másik ágra, de nehogy megélje azt, ami eredetileg a teremtés óta ott van Isten tervében egy sasmadár számára. És a képet most magunkra gondolva: a hívó életünk nehogy már ez a boldog és a szeretetet és a szolgálatot megélő élet legyen.

Itt ezt a kifejezést használja a kijelentésben: „csak hogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek”. Ez az „ürügy” szó: katonai támaszpont, egy kiinduló hely arra – mint katonai támaszpont is –, hogy onnantól fogva mehetnek a támadások. Nagyon erős támadások jöhetnek – azt mondja – a „testnek”. És a folytatásból látszik, hogy a „test” kifejezés itt nem semleges jelentésű, hanem benne van, hogy a bűneset utáni világban élő testünk, amely kísérhető, amely tapasztalhatja a Kísértő minden támadását. Nehogy a szabadság, amit az Úrtól kaptunk aztán valami másra használt legyen, ami mindenképpen hamisság és gonoszság, meg a kísértő támad.

Hadd mondjak egy egyszerű példát szintén igei példával. A Korinthusi 1. levél 6. részében és a 10. részében is olvashatjuk ezt a kifejezést, hogy „mindent szabad nékem, de nem minden használ”. A 10. rész 23. versében szerepel még ez is, hogy: „minden szabad nékem, de nem minden épít” – ennyivel bővebb.

Az jutott eszembe – de ez nekem úgy jutott eszembe, hogy magamat leleplezve, és nemcsak most, hanem évekkkel ezelőtt –, hogy nálam a baj mindig ott kezdődik, amikor megfordítom, és azt érzem, azt kezdem érezni, hogy minden használna, minden építene, csak, hát, sajnos nem szabad. Én szívesen csinálnám ezt vagy azt, de hát mivel lelkipásztor vagyok, nem

csinálhatom. De hát mivel hívó vagyok, nem tehetem. És nem teszem, de azért a vágy, az bűnös – sajnos a test miatt a bűnös vágy bűnös lehet –, ezért már itt nem az Úrra figyelek ilyenkor én sem, nem az Úrra koncentrálok: de kár, hogy...

Gondoljunk arra, hogy a mai modern technikával milyen gyorsan bármit meg lehet szerezni, bármit meg lehet nézni. Ha dolgozunk a számítógépen, szörfölünk a neten, akkor a reklámok is olyan könnyen jöhetnek. És itt aztán különösen kihasználhatja ezt a Kísértő. Újra mondom, ez csak egy apró kis elindulás abban, hogy már nem érzem azt a szabadságot, mert hát szívem szerint mást tennék, de hát nem tehetem sajnos. De nem ez van a szívemben, hogy minden szabad, de nem minden használ, akkor inkább nem teszem. Itt már nem az Úrban való öröm, a boldog szárnyalás, hanem olyasmi, mintha megint ketrecben lennénk, mintha valami kezdene kényszerűvé lenni, kötni.

Aztán ez átcsaphat teljes szabadosságba – ez is nagyon fájó. Amikor már nem érdekli a hívó embert sem – akár fiatal, akár idős –, nem érdekli. Nem megy ez, elengedi magát és belemegy sok mindenbe. Majd nézzétek meg, hogy a Korinthusi 1. levél 6. meg a 10. részeiben milyen a testi életünkhöz kapcsolódó jellemzők vannak. Majd nézzétek meg konkrétan, én csak hadd utaljak erre: az eledel, étkezés és a szexualitás.

Ahelyett, hogy a fiatal is házasság előtt állva várna csendben, az Úrban bízva, a társra, nem, belemegy, sajnos sokkal mélyebb kapcsolatokba is, amit az Úr a házasságra tervezett az övével, de azért mert, hát, azért ez még belefér. És nem az Úrtól kapott szabadság, hogy majd az Úrtól kapott társammal lehet boldog házasság.

Étkezés. Minden szabad, de nem minden használ. És látom, kívánom, és küzdök vele élelem, étkezés kérdésében. Nagyon egyszerű, hétköznapi dolog. Jézus pedig mint mondott? Ne aggódalmaskodjatok. A ti mennyei Atyátok nektek mindent megad ráadásul, az igazán lényeges ennél sokkal mélyebben van.

Ezeket a példákat azért akartam elmondani, hogy érzékeltessem – ne-hogy ürügy legyen a testnek –, a hívó emberek életében, a közösség életében is a Kísértő piciben kezdi, nagyon apró dolgokban. Nem akarja, hogy szárnyaljunk, hanem vissza a ketrecbe. Az Úr meg mit mond az ígében? „Ti szabadságra hívatatok atyámfiai”. Ez nem azt jelenti, hogy ürügy legyen a testnek a szabadság, sőt. Hanem szeretettel szolgáljatok egymásnak. A szeretet és a szolgálat össze van kapcsolva, és halljuk, a szabadság szolgálatot jelent.

Az ősi nyelven itt a rabszolgai szolgálat kifejezése is szerepel. Képzeljük el, hogy az ókorban, mikor rabszolgatartó társadalom volt, gondoljunk bele, hogy volt egy olyan hívó rabszolga, akinek a rabszolgatartó ura ke-

gyetlen volt, gonosz, és a hite miatt is bántotta ezt a hívő rabszolgát. Milyen lehetett egy ilyen hívő rabszolgának egy olyan úr mellett megélnie ezt az igei gondolatot? Hogy, de én szeretettel szolgállok, pedig bántanak, pedig kihasználnak, bármit megtehet velem a rabszolgatartó uram, mert ehhez neki joga van. Manapság néha azt szokták mondani, hogy bizonyos multi-cégeknel dolgozni olyan, mintha rabszolgamunkát végeznének az ott dolgozók. De az ókori rabszolgaság ennél sokkal szörnyűbb volt.

Péter 1. levelében a 2. rész 16. versében ilyen rabszolgáknak is az Úr ki akarta jelenteni ezeket az igei üzeneteket. Azt mondja: „Mint szabadok, és nem, mint a kiknél a szabadság a gonoszság palástja, hanem mint Istennek szolgálói.” Előtte pedig azt mondja: „Engedelmeskedjetez azért minden emberi rendelésnek az Úrért: akár királynak, mint felebbvalónak; akár helytartóknak, mint a kiket ő küld a gonosztévők megbüntetésére, a jól cselekvőknek pedig dicsérésére. Mert úgy van az Isten akarátja, hogy jót cselekedvén, elnémítsátok a balgatag emberek tudatlanságát...” – majd pedig elmondja, hogy szolgáljatok.

A szolgálat szeretetet jelent azért, mert az Úr odahelyezett valahova engem, ahol vagyok – család, a munkánk, a gyülekezet, akikkel együtt vagyunk. És itt hallottuk, a szolgáljatok egymásnak, ez a hívők közösségében való szolgálat. Viszont a folytatásban – „mert az egész törvény ez egy igében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat” – ez kiterjesztetik, hiszen bárki felebarát lehet.

Az Urat szeretni, az Úrnak szolgálni – hadd mondjam így – a szabadságban, de itt a gyakorlati üzenet miatt akarja mondani, ez nem egy érzés csupán az Úr iránt, akár még egy hitbeli gondolat is az Úr iránt, hanem ez nagyon gyakorlatiasan látszik azokban a kapcsolatokban, ahol ezt a szeretetet megéljük. Én a példát a hívő rabszolga szeretetével és szolgálatával kapcsolatban azért mondtam a legelején, hogy érzékeljük, hogy mennyire valóság lehet ez. Nem az a kérdés, hogy én milyen körülmények között vagyok hívő emberként. Hogy olyan helyen vagyok a családban is, a gyülekezetben, a munkában, ahol könnyű szeretni azokat, akikkel együtt vagyok. Vannak nehezebben szerethetők. Valószínű a rokonaitok között is biztos vannak olyanok, akiket egy picit nehezebb szeretni. Ha nincs ilyen, az külön ajándéka az Úrnak. A gyülekezetben te tudsz mindenkit egyformán nagy szeretettel szeretni? Mivel én is itt vagyok veletek, úgy sejtem, ezért néha biztos, hogy van legalább egy olyan valaki a gyülekezetben, akit nem könnyű szeretni – és itt most én magamra gondoltam.

De Jézus hogy szeretett? Jézus is szabadságban élt, szeretetben és szolgálatban. Mikor is mosta meg a tanítványok lábait? Milyen egyszerű gyakorlati feladat: megmosni a tanítványok lábát. Mikor mosta meg? Rögtön ott nagycsütörtök estéjén az elején. És remélem, arra is emlékeztek,

hogy mi volt, ami őt erre nagyon is motiválta, mi volt Jézus hitében, bizalmában? A 13. rész elején olvassuk kétszer is, hogy Jézus tudta, hogy honnan jött, és hová megy – de még fontosabb –, kitől jött, és kihez megy. És ott a mennyei Atyáról van szó. Közte pedig: „szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket”. Az Atyával való boldog szeretetkapcsolata szárnyaló – Jézus élete is szárnyaló élet, mint a sasmadár, szárnyalt az Úr Jézus – és szerette az övéit. És ezt a szeretetét abban éli meg az Atya iránt, és az övéi iránt akkor és ott, hogy megmossa a tanítványok lábait.

Amikor kisbabák vannak a családban, akkor milyen sokszor meg kell mosni a kicsik lábait. És én úgy tudom, hogy van, amikor még meg is puszilja az édesanya, vagy az édesapa, vagy a nagyobb testvér azt a pici lábat, lehet, hogy még a megmosás előtt, mert hát olyan aranyos és olyan kedves. Olyan könnyű megmosni egy kisbaba lábát. De amikor az idős szeretünk beteg lesz, fekszik az ágyban, meg se tud mozdulni, és nem csak a lábát kell megmosni, akkor is az a szeretet – ezt tapasztaltam én is édesanyámmal kapcsolatban is, meg édesapánál is –, az a szeretet az megteszi boldogan, szabadon, mély szeretettel. De miért tudjuk megtenni így? Azért, mert mi szabadok lehetünk, az Úrtól kapott szabadságnak ez a drága ajándéka. Hadd mondjam így újra: ez a krisztusi élet.

A szeretet parancsa itt hangzik: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” És emlékszünk, hogy éppen a lábmosás történetnél van ott a János evangéliuma 13. részének a végén, hogy még tovább megy Jézus, hiszen ezt mondja: „Új parancsolatot adok néktek,...” – nem azt csupán, hogy szeressétek egymást, hanem – „... hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” És folytatja: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Itt a Galata levélben az igei kijelentésben a felebarát iránti szeretet hangsúlya az üzenetben, de mivel ez az egész levél, és itt is, Jézusra mutat, ezért tegyük hozzá: úgy ahogy Jézus. Akkor és ott Jézus is az egymással, a lelki testvérekkel való kapcsolatra utalt először is, de teljesen természetes, hogy Jézus mindenki másra is gondolt. Mert akik még nem az Úréi, hogy ismerhetik meg az Urat? Ezért mondta: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” Látanak benneteket, látják, hogy hogy szárnyaltok, hogy élitek meg a szeretetet, a szolgálatot a szabadságban, és lehet, hogy ezen keresztül fogja az Úr megnyerni az elveszettet.

Márk evangéliuma 10. rész 45. versében olvassuk, hogy Jézus ezt a bizonyos szeretetet és szolgálatot nagyon tudatosan élte meg, és ezért is jött: „Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.” Jézus megváltó halála

és feltámadása, mi pedig amikor erről az Úr Jézusról tanúbizonyságot teszünk nemcsak szóban, hanem léttel – erről van itt szó.

És visszakapcsolva a Péter 1. levelében olvasottakra: egy hívő rabszolga még a talán vele nagyon gonoszul bánó, kegyetlen rabszolgatartó úr előtt is úgy éli meg ezt a krisztusi szeretetet, hogy még az ilyen nagyon kegyetlen úr is bármikor megismerheti az Úr Jézust.

Saul – vagy Pál –, ő nem rabszolgatartó volt, hanem ő is a bűn rabszolgája volt, emlékszünk, farizeusként. Ő mindent megtett azért, hogy kiirtsa a Jézuséit, de a damaszkuszi úton mégiscsak az Úr Jézus őt is megnyerte. És ha emlékeztek, Saulnak a megtérésében fontos szerepe volt annak az Istvánnak, akit látott meghalni ott a kivégzésekor. Ő volt az első vértanúja – István vértanú – a keresztyénségnek. Saul fiatalemberként ezt átélte, látta, hallotta. Utána még ő nagyon kemény maradt, de már csak idő kérdése volt, hogy az Úr őt is megnyerte magának. És onnantól fogva – ahogy itt a Galata levélben is leírhatja Pál – ő is igyekezett ezt megélni.

Hogyan éled meg a szeretetet és a szeretettel való szolgálatot, mondjuk játék közben? Nemcsak gyerekek szeretünk játszani, hanem gyerekekkel is szeretünk játszani, remélem. Én például szeretek mindig nyerni. A legkisebb családtagként ez talán természetes, hogy valamiben csak legyek én a nyertes. És én utáltam nem nyerni. De amikor az Úr Jézus engem ettől is megszabadított, onnantól fogva a társasjáték során persze szerettem volna nyerni, az jó érzés, de az az érzés is megjelent mellette, hogy de jó, hogyha most a bátyám nyert vagy az ifis társam nyert, ennek tudok örülni. Játék, mindig csak én nyerjek – ez a rabság. A szabadság pedig: játszunk, és felszabadultan boldogan, és szeretjük egymást és szolgálunk, együtt örülünk valaki mással.

Ha nem beosztott vagy, hanem főnök valahol, ott is, főnökként is a beosztottak iránt megélt szeretet, az a beosztottak számára segítség és áldás lesz. Ha meg beosztottak vagyunk, a főnököt, ahogy szeretjük, és ahogy a munkában végezzük a feladatunkat.

Amikor a sasmadár képe a szabadságra utalhat számunkra az igei gondolatban, akkor itt az Úr Jézus szabadsága a legfőbb érv – erre már utaltam. Az Úr Jézus a szabadságot, amit kapott a mennyei Atyától, és amit ő megélt, nemcsak a tanítványok iránt, hanem még az ellenségei iránt is, az a kereszten csúcsosodott ki számára. De aztán ő föltámadott, él, és azt mondja a Galatához írt levélben is, hogy ebben a szabadságban, amit ő megélt, mi is ugyanúgy élhetünk. Sőt, ez a krisztusi szabadság, a krisztusi szeretet, a krisztusi szolgálat megélése.

Ezért nem erőlködés a hívő élet. Ha úgy érzed, hogy: nekem ez nem megy, vannak azért bizonyos dolgok, ahol nekem egyszerűen nem megy szeretni a másikat, szolgálni, inkább engem szolgáljanak mások, az jobban

esik; vagy, ahogy hallottuk az ézsaiási köszöntő ige kijelentésében: megfáradok, elfáradok, most engem szeressenek mások, mert én most nem vagyok alkalmas semmire – ilyen lehet érzésként. A hit meggyengülhet, Jézus is beszélt kicsiny hitről, vagy hitetlenségről tanítványaival kapcsolatban. De utána ő mit csinált? Jézus mit csinált, amikor a tanítványainak nem ment az ő követése? Lehet, hogy ezt kijelentette nekik, de utána az Úr Jézus az ő isteni személyét és valamilyen isteni cselekedetét, vagy isteni szavának az erejét hirdette meg. Amikor betölt bennünket is az Úr Jézusnak a szava ereje, eszünkbe jut, hogy ő mit csinált egy adott helyzetben, és egyszer csak elkezdünk ebben most már bízni: – Hát Uram, ha te is ezt tetted, erre szabadítottál meg, ezt mondod az igében, én ebben szeretnék bízni.

De még mindig előfordulhat, hogy nem megy, úgy érezzük, hogy egyáltalán az egész hívő élet nem megy, azt se tudom, mit jelent hívő életet élni. Akkor gondoljunk arra a képre, ami szintén a sasmadárra vonatkozik. Valamikor a sasfióka kezd zuhanni – emlékszünk –, nem tud még repülni rendesen, nem tud szárnyalni valami miatt, és annyira nem megy neki, próbál erőlködni, csapdossa a szárnyait, de kifárad, elfárad, kész, vége, és elkezd zuhanni. A bibliai képben mit is mond az Úr igéje ott a Mózses 5. könyve 32. rész 11. versében? „Mint a fészken felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettük szárnyait, felveszi őket, és tollain emeli őket: Egymaga vezette őt az Úr; idegen Isten nem volt ő vele.”

Egymaga vezette az Úr az ő népét a pusztában, és ezzel a sas életéből vett képpel akarta azt kijelenteni, hogy volt, amikor az ószövetségi nép sem tudott egyáltalán bízni: kész, fölradok mindent – ez látszott az életükön, az egész közösség ilyen volt –, zuhant a sasfióka lefele a kép szerint, nincs szárnyalás, éppen életveszély van, zuhanás. De akkor jön az isteni személy csodája: mint a sas a fiókája alá zuhan, alászáll és fölemeli, tollain emeli. Az Úr szárnyal, az övéi nem tudnak, akkor az Úr megtartja az övéit.

Ez a kép azt mutatja, hogy az Úr Jézus a szabadságban, a szeretetben és a szolgálatban nemcsak példát adott valóban nekünk, hanem, mivel ő mindent elvégzett, ezért meg is tud bennünket tartani.

Hogyan éled a szabadságot? A Krisztustól kapott szabadságot? Egyáltalán te még a bűn rabszolgája vagy, vagy az Úr Jézustól kapott szabadságban élhetsz már?

Az Úr bátorítson bennünket a Galata levél igei üzenetében, hogy szabadságra hívtunk el – te is –, ez a szabadság hadd lehessen a szeretetben megélt szolgálatnak nagyon gyakorlatias átélése, és ha ezt tesszük, akkor még az Úr Jézust nem ismerők is megismerhetik az Urat, milyen az Úr szabadsága, az Úr szeretete, és az Úr szolgálata.

Tartson meg benneteket is, engem is az Úr ebben.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, hogy a gyülekezet közösségében a lelki testvéri szeretetkapcsolatainkban mi oly sokszor egymást is bátoríthattuk már a tőled kapott szabadságra, a szeretetre és a szolgálatra. Köszönjük, hogy így is lehetünk mi szeretettel szolgálók. És hadd adjunk hálaát azokért, akiknek az életüket, hitüket látva erősítettél bennünket. Szeretnénk mi is másokat így bátorítani, erősíteni.

Köszönjük neked, hogy a hitből való élet olyan, mint a szárnyaló sas élete.

Bocsásd meg, kérünk, amikor erőlködni akartunk. Bocsásd meg, kérünk, amikor azt gondoltuk, hogy megy nekünk te nélkül is.

Hálaát adunk, hogy ezzel a bibliai képpel is arra mutatsz, hogy te mennyire megtartó Isten vagy. És köszönjük, hogy ez nagyon személyessé lehet mindannyiunk számára.

Te tudod, hogy az óemberi természetünk hol kísérhető, támadható a szabadság kérdésében. Köszönjük neked, hogy az Úr Jézus arra nézve is Megtartónk és Szabadítónk nekünk.

Szeretnénk úgy élni a családban, a munkában, itt a gyülekezetben is, hogy megéljük ezt a krisztusi szeretetet, szolgálatot és szabadságot.

Hadd köszönjük meg teneked, hogy most imádkozhatunk is azokért, akik lehet, hogy erőtelenebbek a hitben, gyengék, megtartásra szorulnak, vagy az életük zuhan lefelé lelki értelemben. Köszönjük, hogy te akkor is meg tudod őket tartani, mi ezt kérjük is.

És hadd imádkozzunk azokért, akiket talán nehezebb szeretnünk. Köszönjük neked, hogy tőled kapunk ehhez is erőt, és köszönjük, hogy az Úr Jézus ezért is elvégzett mindent. És áldunk, hogy ha kell, akkor a szeretet sok bűnt el is fedez.

Imádkozunk népünkért, vezetőinkért. Most, ahogy a választások készülődnek, annyi hamisság lesz, gonoszság, kérünk téged arra, hadd lehessünk mi a helyünkön, mint közösség, mint hívő emberek e tekintetben is. Éljük meg a szabadságot, a szeretetet és a szolgálatot, hogy így lehessünk hazaszeretők.

És imádkozunk azokért, akiknek esetleg nincs munkájuk, akiknek a vírushelyzet után még nem tudott az életük úgy elindulni, segítsd őket, hadd lehessenek a tiéd. Olyanok, akik egyáltalán nem ismernek a baj közepette hadd ismerjenek meg. Akik pedig hívő emberekként vannak próba alatt ily módon, erősítsd őket.

És köszönjük neked, hogy a csendben elmondott imádságunkat is most te eléd vihetjük hálaadással, könyörgéssel.

Ámen.

SZABADSÁG, SZERETET, SZOLGÁLAT

Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra. (Zsidók 12,1-2a)

395. ének

(Herrnhag, 1735,) Basel, 1745.

Is- ten szí- vén meg- pi- hen- ve
Hi- tünk kar- ja úgy ö- lel- je

Forr-jon szí-vünk egy-be hát,
É- des Meg-vál- tón-kat át! Ó fe-jünk, mi
né- ki tag- ja, Ó a fény, mi szí- ne- i;

Mi cse-lé-dek, ő a gaz-da Ó mi-énk, ö-vé-i mi.

2. Szeretben összeforrva, Egy közös test tagjai,
:/: Tudjuk egymásért harcolva, Ha kell, vérünk ontani.
Úgy szerette földi nyáját S halt meg értünk jó Urunk;
Fájna néki, látva minket, Hogy szeretni nem tudunk.

3. Nevelj minket egyességre, Mint Atyáddal egy
te vagy, :/: Míg eggyé lesz benned végre Minden szív
az ég alatt; Míg Szentlelked tiszta fénye Lesz csak
fényünk és napunk, S a világ meglátja végre, Hogy
tanítványid vagyunk.

Zinzendorf M. L., 1700–1760.